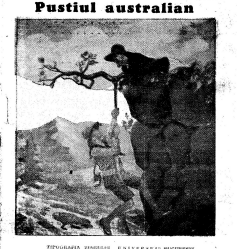

Taxa poștală platita in numerar conf. aprob. Dir. G-le P. T. T. No. 120228/932

No. 64 JEAN DE LA HIRE 4 Lei

Cei trei cercetași

REVISTA DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SAPTAMANAL SAMBATA

Pustiul australian

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREȘTI

◆ ◆ ◆

NOILE CARȚI

apărute în editura ziarului „UNIVERSUL“

******

	Lei
In alte țări, de M. Beza	60
Pe Argeșel, de I. Boteni	30
Trecute vieți de doamne și domnițe, de C. Gane	180
Din viața familiei I. C. Brătianu, de Sabina Cantacuzino	100
Diverse impresii și amintiri, de A. Suchianu	40

◆ ◆ ◆

PENTRU LIBRARII ȘI DEPOZITARII DE ZIARE

CAETE

DICTANDO ȘI ARITMETICĂ

de câte 6, 8, 10, 16, 20, 24, 30, 40, 50, 100 și 200 de file de cea mai bună calitate (hârtie velină) Maculatoare, Blocuri de orice fel, Caete desen și muzică se vând la

Librăria Ziarului „UNIVERSUL“

cu preț mai avantajos ca oriunde. La comenzi importante se fac reduceri de prețuri. Expediții prompte. Se pot expedia ramburs

---

Comenzile se primesc la:

LIBRARIA ZIARULUI „UNIVERSUL“

Catalogul cu prețuri se trimit gratuit la cerere

BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ
BIBLIOTECA PURCĂREA EMIL PERSONALĂ

PUSTIUL AUSTRALIAN

CAPITOLUL I

INAINTEA DRAMEI

Cei trei cercetași și Zomba mergeau de dimineață fără să întâlnească nici picior de vânat.

Puținele provizii pe care le avuseseră se isprăviseră și acum nu mai aveau nimic.

De pescuit era imposibil de oarece nu găsiseră nici cel mai mic curs de apă.

Vânat, afară de câteva păsărele, nimic.

Puțin descurajați lăsau caii să meargă în voe, fără să se preocupe de direcție. De oarece mergeau spre Sudul indicat de Jean Bart, nu importa dacă era mai la dreapta sau mai la stânga.

Ocolind imensele pustiuri numite Gibson, aflate în occidentul Australiei, se găseau acum într'un ținut ciudat.

Peste tot pământul ars nu permitea decât o vegetație pipernicită.

De abia caii aveau puțin nutreț. De multe ori trebuiau să se mulțumească cu frunzele uscate ale tufișurilor.

La amiazi, Raimondo dete ordin de popas.

Toți se opriră la marginea unei pădurici, în vârful unui deal.

Ne având nimic de mâncare ședeau cu carabinele gata de tras în orice fel de vânat s'ar fi ivit.

Veselia totuși nu-i părăsea.

Marius începu cu glumele lui.

— Mii de pipe goale! îmi lipsesc găuri la centură! n'am observat decât acum când trebue s'o strâng. Din fericire am briceagul la mine.

Și cu aerul cel mai senin din lume începu să găurească centura.

Raimondo, serios și el, îi zise:

— Ai dreptate, Marius.

„După ce vei termina îmi dai și mie briceagul să fac și eu acelaș lucru.

„De altfel a slăbi, înseamnează a rămâne tânăr.

—Da — zise Jean Bart — nu citim în ziare reclame așa: „Băgați de seamă, doamnă, începeți să vă îngrășați și îngrășarea înseamnă îmbătrânirea."

— Nu cred să fie cazul nostru — reluă Lombardul. De patruzeci de ore cred că slăbim văzând cu ochii! „Până și Zomba, care era cât un butoi, se usucă ca o scrumbie.

Zomba ședea la o parte, în picioare.

— Eu sunt destul de mare ca să vă ofer carnea mea, dacă veți avea nevoie, — zise negrul râzând.

„Vreți un biftec din pulpa lui Zomba? Dreapta sau stânga?

— Mii de milioane de pipe pline! Dar ce, Zomba, crezi că suntem canibali?

Ascarul răspunse serios:

— Stăpâne Marius, nu vorbi de rău pe canibali. Doica mea a fost canibală! Eu nu sunt canibal dar dacă într'o zi...

In acest moment, unul din caii legați la umbră, de un pom, părea că e nervos.

— E ceva prin apropiere! — observă Jean Bart.

Și strecurându-se binișor într'acolo, cercetașul examină împrejurimile cu binoclul.

— Amici! Avem noroc! zise el.

— Ce ai văzut? — întrebă nerăbdător Milanezul.

— Am văzut... canguri!

— Ești sigur că sunt canguri?

— Ce naiba! Nu sunt greu de deosebit cu picioarele lor enorme!

— Bine ar fi! de oarece au o carne excelentă, ca de purcel tânăr!

— La vânătoare deci! — ordonă Raimondo.

— Hei! binișor! — zise Jean Bart, înfrânându-le elanul cu un gest. — Nu e lucru așa ușor precum credeți! „Dacă cangurul scapă, săriturile lui sunt atât de lungi încât poate întrece și un cal în galop.

— Sunt departe? — întrebă Raimondo.

— Nu, nu pre departe! — Se pot vedea și cu ochii liberi.

— Aide să-i vedem.

Aliniați după arbori, pe lângă Zomba, văzură într'o câmpie o ceată de canguri sburdând între ei.

— Ce înalți sunt! — exclamă Raimondo.

— Aproape doi metri și poate mai mult.

— Sunt, șapte, opt, nouă, fără pui — numără Marius. Dacă prindem ceva, uscăm pulpele la soare și le facem pastramă, ca s'o avem câteva zile în caz că vom fi siliți să mergem tot prin astfel de ținuturi blestemate.

„Dar cum să vânăm aceste animale?

Jean Bart propuse.

— E inutil să-i alergăm călare. Cu salturile lor extraordinare, profitând de accidentele de teren, dispar repede dinaintea ochilor.

„Mai bine e să ne îndreptăm spre locul unde se află, care e un fel de vale și să scoborîm cu toți odată, convergând spre centru.

„Vom ajunge la o distanță bună de tras, înainte ca ei să fugă și sunt sigur că vom doborî câțiva.

Planul era bun și fu primit cu unanimitate.

Se înapoiară spre pădurice, încălecară și înaintară conduși de Jean Bart.

Raimondo trebuia să se ducă spre punctul cel mai înaintat, la extremitatea opusă a văei, în fața lui Jean Bart care trebuia să rămână dincoace.

Marius și Zomba o luau unul spre dreapta, altul spre stânga.

Jean Bart care se opri cel dintâi, zise:

— Voi aștepta aci un sfert de oră, timpul necesar ca toți să ajungă la locurile lor.

„Atunci toți patru, ieșind din patru părți vom sări asupra cangurilor ce vom găsi acolo.

„Nici unul nu trebue să ne scape, dacă într'adevă știm să ochim !

Raimondo deja se îndrepta în galop.

Când toți fură la locurile lor în patru puncte opuse, Jean Bart ridică brațul.

Era un semnal.

Și cei patru călăreți se năpustiră în fundul văei.

Cangurii văzură dușmanul.

Înțeleseră pericolul dar nu se intimidară.

Formând un grup compact, aleseră o direcție încotro fugiră cu iuțeală.

Cercetașii, care nu se așteptau la această manevră, fură dezorientați.

Crezuseră că animalele aveau să se sbată în toate direcțiile.

Dar cangurii fugeau într'o direcție unică; tocmai înspre partea unde erau așezați Raimondo și Marius.

Jean Bart și Zomba se pregăteau să ajungă pe ceilalți.

Cangurii, care trebuiră să facă un înconjur spre a evita un haos de stânci, fură siliți să-și domolească goana.

Impușcăturile începură.

Numai doi canguri fură uciși.

Marius care era cel mai aproape de turmă, descălică, puse un genuchi în pământ și începu să tragă ca la semn.

Tovarășii îl imitară.

Această manevră avu efectul dorit.

Toți cangurii căzură morți sau răniți.

Lombardul sfârși cu revolverul pe acele animale care nu muriseră.

Nu pierduseră vremea să se extazieze asupra frumuseței și mărimei animalelor, care erau într'adevăr magnifice; foamea îi îmboldea și era târziu.

Marius și Zomba scoase din pungile cangurilor puii lor, aproape vre-o douăzeci, pe care se însarcină să-i tae, în vreme ce Lombardul prepara focul și Jean Bart căuta lemne.

Pe o frigare improvizată fură fripți puii de cangur a căror carne era mai fragedă, rezervând pentru uscat pulpele cangurilor mari.

CAPITOLUL II

GROZAVA SURPRIZĂ

Tot restul zilei fu întrebuințat de cei patru călători cu diferite operațiuni de preparare ale cărnei.

Bucățile uscate le înșirară pe o sfoară pe care Zomba o atârnă de șea. Pentru câteva zile erau scăpați de grija foamei.

A doua zi, de dimineață, plecaseră le drum.

După Jean Bart, sperau să ajungă repede în North District, care era o parte destul de fertilă a Vestului australian.

După ce ar fi trecut munții Robinson din lanțul Oftalmia, s'ar fi atins Vestul civilizat.

Cei trei cercetași și Zomba pierduseră noțiunea datelor. Nu mai știau dacă sunt în Ianuarie sau în Februarie.

După indiciile luate de Jean Bart după natura însăși, conchise că se găseau în primele zile ale lunei Martie.

Despre astfel de lucruri discutau exploratorii în timp ce se îndreptau spre necunoscut.

Spre seară, văzură profilându-se spre sud, pe cerul înroșit de apus, un lanț de munți îndepărtați.

— Cred — zise Jean Bart — că nu vom întârzia să vedem munții Robinson.

— Mii de pipe ! — strigă Marius — să sperăm, de oarece pe aci e tare monoton !

Intr'adevăr terenul era aproape pustiu afară de câțiva arbori pieperniciți.

Campamentul în aceste condiții era, firește, puțin plăcut.

In cele din urmă, după patru zile de mers obositor, ajunseră la poalele munților.

Păreau înalți, cu văi adânci și prăpăstioase.

In ziua aceia, la prânz, putură să se odihnească lângă un mic râuleț limpede.

Jean Bart, încălecând, porni să exploreze puțin împrejurimile. Tovarășii, ocupați, nu îl întovărășiră.

Dar deodată se auzi un strigăt. Se ridicară cu toții și primul lor gest fu să încalece.

Intre timp se auzi zgomote diferite, tropăituri de cai și un galop furios pe teren stâncos care făcea să sară în toate părțile pietre.

Cei trei exploratori fură stupefăcuți văzând o numeroasă bandă călare în mijlocul cărora se găsea Jean Bart călare.

Ligurul strigă din toate puterile:

— Fugiți ! duceți-vă spre Sud Vest !

Tovarășii avură instinctul să alerge spre el și să încerce să-l elibereze.

Dar Jean Bart strigă și mai tare:

— Fugiți ! Sunt prea mulți !

Acum o parte din bandă se desprinsese de grosul ei și alerga spre italieni.

Aceștia înțeleseră că Ligurul avea dreptate.

Pentru a-l putea salva trebuiau ei înșăși să fie liberi.

Raimondo ordonă lui Marius și Zomba:

— Să ne salvăm noi, deocamdată !

Dădură pinteni cailor.

Fu o goană nebună peste câmpii.

Vre-o douăzeci de oameni îi urmărea.

Zomba avu o intuiție.

— Să-l lăsăm pe Zomba, să vedem ce face.

Cei doi cercetași știa că dacă Zomba are o idee, trebue să fie bună.

Dar întoarseră capul spre a vedea ce face.

Zomba își încetinise calul ca și cum acesta n'ar mai fi putut rezista goanei.

Se aplecă spre coapsa stângă a animalului ca și cum ar fi vrut să vadă vre-o rană.

Natural, cel mai apropiat din urmăritori nu întârzie să-l ajungă.

Dar Zomba nu se lăsă emoționat de pumnul pe care acesta i-l dete când îl acostă; suferi fără să se clatine lovitura și întinzându-se ca un arc, apucă cu brațele sale uriașe pe adversar, îl strânse ca într'un cleste și smulgându-l din șea îl puse lângă el, continuând să galopeze.

Era un mod original de a face un prizonier

Omul se zbătu în zadar.

Calul fără călăreț fugea lângă Zomba.

Se văzu curând că ceata urmăritorilor nu era în stare să rivalizeze în iuțeală cu caii cercetașilor.

După un ceas de fugă nebună, în direcția arătată de genovez, cei trei călători se găsiră într'un defileu care șerpuia printre munți.

Se opriră.

Zomba, la o comandă a lui Raimondo, puse pe prizonier pe calul său care îl urmase până acolo.

Omul privi încruntat pe tineri.

Romanul îl întrebă, în englezește:

— Cum te chiamă?

— Cary Dam.

Zise și privi pe Zomba cu admirație și teamă in acelaș timp.

Marius isbucni în râs:

— Ah! te-a impresionat cum ai fost răpit?

Raimondo urmă:

— Cine sunt tovarășii tăi?

„De ce au pus mâna pe unul din noi, fără nici un motiv?

Cary Dam răspunse:

— Sunt dispus să vă spun adevărul dar cu o condiție.

„Trebue să-mi promite-ți că nu-mi faceți nici un rău și că îmi veți da druuml.

— Mii de pipe! Știi că are bune omul ăsta! — mormăi Marius.

„Libertatea? — Și ce mai vrei, scumpule?

„Un cântec nu vrei să-ți cânt?

Dar cum cercetașul vorbise italienește, prizonierul nu înțelese nimic.

Raimondo se întoarse către Cary Dam:

— Pe cuvântul meu că vei fi liber.

Dar, la rândul tău, trebue să faci tot posibilul ca Jean Bart, amicul nostru, să-și regăsească libertatea.

Omul încrută sprânceana și zise:

— Vă promit, dar vă avertizez că am foarte mică influență.

„Pot să vă indic locul unde se află reunită toată banda, fie pentru a discuta su șeful, fie pentru a libera pe amicul vostru cu forța."

— Ei bine, vorbește.

Cary Dam, care avea o figură deschisă, zise:

— Banda care a atacat pe amicul vostru și pe voi e comandată de doi frați care se numesc: cei doi frați Convicts.

— Dar ăsta nu e un nume! „Convict" însemnează pușcăriaș și se știe că cei care poartă asemenea nume nu poate fi decât ocnași fugiți dela galere...

— Da, așa este!

„Dar acesta nu e numele efectiv al celor doi.

„Noi îi numim astfel și suntem înțeleși între noi.

„Toată banda poartă acelaș nume: când unul vorbește de altul își zic „frate".

„E un fel de societate secretă organizată nu numai pentru jaf, dar și pentru comerțul cu piei și blănuri, în diferite părți ale Australiei.

„Noi posedăm, sau mai bine zis frații Convicți, instalații și ferme, și suntem în relații întinse cu toți crescătorii și posesorii de turme din Australia occidentală.

— Dar atunci — zise Raimondo — nu înțeleg dece l'au capturat pe Jean Bart.

— Nici eu nu pricep! — răspunse Cary Dam.

„Cred că frații Convicți au vrut să se convingă cine este acel tânăr care călătorește singur prin acele ținuturi.

„Cercetașul a voit să se apere; și cred că dacă ar fi avut timp să tragă, câțiva dintre ai noștri ar fi fost uciși".

„De aceia l-au legat.

„Apoi, Șeful nostru...

Raimondo îl întrerupse:

— De ce zici șeful nostru, când ai spus că sunt doi?

— Zic șeful nostru, fie că vorbesc de unul, fie de altul.

„Sunt gemeni și abia putem să-i distingem între ei.

— Ciudat.

„Continuă... mai dă-ne detalii.

— Nu am ce să vă mai spui...

„Dacă amicul vostru nu ar fi avut o atitudine belicoasă, desigur că nu l'ar fi prins.

„Poate i-o fi atras și frumusețea armelor lui...

„Sunt sigur că dacă v'ar fi prins și pe voi, de frică să nu-i denunțați, v'ar fi spânzurat pur și simplu de primul arbore eșit în care.

— Și spui că acești oameni nu sunt cele mai josnice canalii?

„Nu e prea lăudabil pentru tine să faci parte dintr'o asemenea adunătură!

— Nu totdeauna poți face ce vrei! obiectă Cary Dam. In orice caz, mi-ați promis libertatea dacă vă spun totul.

„In ce mă privește pe mine, vă dau cuvântul că vă voiu servi.

„Și spre a vă da o dovadă de buna mea credință, vă spun că frații Convicți își au cartierul general la picioarele munților care se văd la vre-o sută de kilometri mai spre Sud.

„Dacă aveți o hartă a Australiei vă va fi ușor să-i găsiți.

— Foarte bine; dar din moment ce e mult mai în jos, nu trebue să așteptăm ca toată banda să fie adunată.

„Să încercăm, mai întâi, să liberăm pe Jean Bart.

Un gest al lui Zomba îl întrerupse. In fundul văei se vedea o ceată numeroasă.

— Frații Convicți! — exlamă Cary Dam.

Dădu pinteni calului și alergă spre dânșii.

Raimondo, Marius și Zomba fugiră în sens contrariu.

Nu voiseră să tragă în fugar, de oarece sperau să-i ajute în liberarea lui Jean Bart.

Grație sinuozității terenului, fură repede afară din văzul bandei.

— Acum nu trebue să ne lăsăm ajunși ! zise Romanul.

Cărarea urca binișor.

Pe cer luceau miriade de stele și luna în primul pătrar lumina îndeajuns peisajul.

Marius reflectă :

Banda se îndreaptă spre Sud-Vest, adică tocmai în direcția noastră.

Raimondo replică :

— Nu e de mirare că urmează calea normală între Mortheru-District și West-Australian.

Călăriră câtva timp și intrară într'un defileu.

Dar, la un moment dat, caii dădură semne de oboseală, dornici de un pic de răgaz, ca să răsufle puțin la deal.

Marius observă acest lucru.

— Dar aș vrea să ajungem sus.

„De acolo am putea domina situația, în toate direcțiile.

„Dacă banda ne urmărește, o putem vedea.

— Și acolo sus poate găsim un platou unde să campăm, afară din drum.

„Și noi și caii mi se pare că avem nevoie de odihnă.

Animalele fură încurajate cu vorba, cu pintenii și timp de o oră înaintară mereu.

Muntele era prăpăstios. Când fură sus, nu mai zăriră în întuneric linia cenușie a potecii; un vânt sufla destul de tare acolo sus.

Zomba însă descoperi, cu ochii lui de linx, un spațiu mai ferit, între stânci, luminat ușor de lună.

Acolo se refugiară.

Din înălțimea stâncoasă puteau domina poteca pe unde veniseră.

Zomba stătu de pază fiindcă avea vederea mai ascuțită.

Raimondo îi oferi o bucată de pastramă de cangur cu care negrul își astâmpără foamea.

Apă bună de băut găsiră picurând printre stânci.

Caii fură lăsați să pască muschiul destul de abundent; așa trecu noaptea în convorbiri asupra celor ce trebuiau să facă.

CAPITOLUL III

FRUNTE-DE-BOU

Părea că un vânt venit dinspre Northern-District, târîse cu el și întunericul.

Din orizonturi se răspândi o lumină ușoară, care se accentua din ce în ce.

— Iată și ziua ! — exclamă Marius sărind în picioare.

Toți îl imitară.

Priviră în jos.

— Pe cai ! — ordonă Raimondo.

„Ne fiind urmăriți ieri seară, avem o bună bucată înainte asupra banditilor.

— Până la platourile ce se văd, colo jos — notă Marius— caii vor putea merge de minune. Drumul e larg și nu prea prăpăstios.

— E bun drumul — confirmă Zomba.

— Inainte ! — strigă Marius — să liberăm pe Jean Bart.

Dar fu întrerupt brusc de niște strigăte, șuerături și simți ca o lovitură de bici pe spinare.

Două detunături se auziră și alte strigăte și urlete fioroase.

— Na !, ce se mai întâmplă ?

Marius se întoarse.

Văzu pe cărare pe Raimondo și pe Zomba legați, pe caii lor, cu niște frînghii ținute de niște indivizi negrii si murdari, cu pene de vulturi pe cap.

Recunoscu pe Papuași.

Iși aduse aminte că citise undeva de hoardele de Papuași care infestează ținuturile acestea, amestecați cu meteci sau chiar cu albi certați cu justiția.

Cercetașii, temându-se numai de banda ocnașilor nu prevăzuseră întâlnirea cu aceste bande sălbatice.

Prima sa mișcare fu să tragă. Dar văzu cum doi papuași, cu un laț în mână, se îndreptau călări spre el.

Atunci înțelesese biciuiala de pe spate: era un laț rău aruncat.

Perplex, cu carabina în mână, nu știa ce să facă când auzi vocea imperioasă a lui Raimondo:

— Marius, fugi. Dacă rămâi te prinde sau te ucide! Scapă tu!

Era bine gândit.

Papuașii — vre-o douăzeci — se împărțiseră în două grupe.

Cel mai numeros rămăsese de pază la prizonieri.

Ceilalți, compus din patru călăreți, urmărea pe Marius.

Acesta nu mai ezită.

Se gândi:

— Dacă mă prind, s'a sfârșit cu toții.

„Dacă sunt liber mai sunt speranțe de salvare.

Dădu pinteni calului și fugi în galop.

Papuașii care aveau puști, trase după el, dar tirul neprecis sau zigzagurile ce le făcea fugind făcură să nu-l atingă.

Calul său bine odihnit, făcea minuni.

După zece minute, Papuașii renunțară să-l urmărească.

La un punct poteca cotea printre stânci.

Marius nu mai văzu pe urmăritori.

— Trebue să ajung cât mai repede pe platformă spre a vedea.

Dar când fu sus nu mai văzu nici pe sălbatici, nici pe amicii săi!

Totuși aceștia nu erau departe.

Ce se întâmplase?

Când cei patru Papuași renunțară la urmărire o voce guturală dădu un ordin pe care nici Raimondo nici Zomba nu-l înțelese.

Imediat, caii celor doi prizonieri fură întorși spre o stâncă de unde se desfăcea o cărare.

Fură lăsați să înainteze singuri dar urmați și precedați de sălbateci călări, sau pe jos, pe acea cărare care mergea în unghiu drept, prependicular pe drumul Northern.

Dar cine mergea printre pereții aceia stâncoși nu putea fi văzut de nimeni.

După un sfert de oră, ajunseră pe o platformă, înconjurată de trei părți de zidul de stânci: o minunată ascunzătoare pentru o bandă de tâlhari.

Acolo era o vegetație bogată și o cascadă formase un bazin de apă adânc și limpede.

Vre-o trei zeci de corturi făcute din frunze și crăci erau risipite, ici și colo. De unele ramuri atârnau cranii omenești.

Ajungând în acel ciudat și sinistru sat Raimondo și Zomba văzură macabrele trofee.

Din corturi ieșiră femei privind cu curiozitate prizonierii și gesticulând.

Dintr'un cort mai înalt, împodobit cu mai multe cranii omenești, eși un om de statură erculeană, îmbrăcat în piele ca vânătorii, cu revolver și secure la brâu, cu părul și barba roșie, nepieptănată.

Acesta nu era un Papuaș!

Inaintă către prizonieri și privi pe Raimondo cu un fel de ură și pe Zomba cu dispreț.

Apoi zise câteva vorbe englezești.

Raimondo răspunse italienește.

Individul zise și el, cu accent stricat:

— Ah! ești italian! Foarte bine!

„Am mai prins un italian, așa că acum sunteți doi!

„Eu sunt Ignazio Mastry, zis Frunte-de-bou, șeful tribului de Papuași Rigaldys.

„Tribul meu n'are decât treizeci și cinci de oameni, șaizeci de femei și douăzeci și nouă de copiii...

„E un trib renumit pentru curajul său.

„Spre a-l conduce mai bine, am renunțat la naționalitatea mea de australian și am luat de soție pe fica șefului defunct...

„Acesta sunt, domnule italian!

„Acum să-mi spui numele și calitatea voastră spre a ști ce pot obține pentru liberarea voastră.

„Nu cauta să mă înșeli.

„Un tânăr așa bine îmbrăcat, călare pe un cal bun, urmat de un servitor negru trebue să fie fiul unui mare negustor.

„Face multe parale.

„Tatăl va da repede prețul ce i-l voi cere eu!

„Dacă refuză voi fi silit să-i expediez una din urechile d-tale, apoi un deget, apoi un altul, și așa mai departe, în fiecare săptămână, până se va decide!

„Dacă după un anumit timp nu va da semne de viață, îi voi trimite capul d-tale bine ambalat într'o ladă!

„De și e foarte plictisitor să tai capul unui prizonier așa simpatic!

CAPITOLUL IV

INGRIJORAREA LUI MARIUS

Marius scăpat de sălbateci, când se întoarse și nu văzu pe nimeni, rămase stupefăcut.

La picioarele sale se întindea nesfârșitul lanț al munților Oftalmia; era un spectacol sălbatec și dezolat care îl mări amărăciunea.

Jean Bart îl chinuia acum mai puțin decât ceilalți doi, căzuți în ghiarele unor și mai fioroși indivizi.

— Mii de miloane de pipe! Unde au dispărut?

„Frații Convicți vor sosi și ei în locurile acestea.

„Acem douăsprezece ore înainte, dar le voi pierde repede căutând pe Zomba și Raimondo.

„Ba încă dacă reușesc să-i liberez voi fi prins între două focuri, între Papuași și Convicți, în acelaș timp!

„Totuș nu-i pot părăsi!

Completă încărcătura revolverului său și puse calul la pas pe cărarea pe care venise.

Cu ochi și urechile atente, cu mâna pe revolver, Milanezul se îndreptă spre niște stânci ce se vedeau pe stânga.

La un moment dat se auzi o rostogolire de pietre...

Opri calul și se pregăti de tras.

Văzu eșind dintre stânci un om zdrențăros, cu părul și barba în neregulă, târîndu-se pe cărare, cu mâinile unite într'un gest de implorare.

— Oh! oh! — zise încet Marius — de unde mai apărù și ăsta?

Omul auzi și figura i se lumină de bucurie.

— Italian! sunteți un italian!

Se ridică, alergă spre Lombardul stupefăcut.

— Da! Sunt italian! Și d-ta?

„De unde vii?

„Ce faci în regiunea asta sălbatecă, plină de bandiți?

— Eram prizonierul Papuașilor, conduși de Frunte-de-bou!

„Ascultă-mă!

„Sunt venețian. Eram contabil pe lângă un negustor de piei care are un magazin la Sidney. Am făcut un voiaj de afaceri în interior cu ghizi papuași. Aceștia erau însă bandiți. M'au făcut prizonier și au certu șefului meu o sumă ca să mă elibereze. Acum iată-mă în ce stare sunt.

— De când ești prizonier?

— De trei luni și jumătate.

— Cât cere Frunte-de-bou?

— O sută de mii de franci. Mă îndoesc să plătească vreodată patronul...

— Și eu cred... Atunci?

— Atunci?

— Am profitat de un moment de zăpăceală cauzat de sosirea a doi noi prizonieri și am fugit.

Erau prieteni d-tale?

— Da un alb îmbrăcat ca mine și un ascar negru.

— Da! Tocmai așa! I-am văzut!

Marius luase o hotărîre.

— Cum te chiamă?

— Pietre Manin.

— Sări în șea în spatele meu.

Aide! Sus! Nu mergem spre Sidney. Trebue mai întâi să mă ajuți să-mi regăsesc amicii.

Uite, i-a carabina mea.

„Mai întâi să ne ascundem.

In vreme ce calul mergea, Marius și Pietro examinau împrejurimile.

— Oprite! — zise deodată Pietro. Uite colo, un spațiu ridicat de unde vom vedea mai bine. Ne cățărăm noi și calul, tras de căpăstru, ne va urma.

Ajunseră după o jumătate de oră de obositor urcuș.

De jos nu mai puteau fi văzuți și erau la adăpost de orice surprindere.

Stătură jos, frânţi de oboseală şi legară mai bine cunoştinţă unul cu altul.

Pietro auzise de celebri cercetaşi şi de minunatele lor isprăvi şi mărturisi cât de mulţumit este că are ocazia să cunoască pe unul din ei.

Se legă să-i dea tot ajutorul ce va putea lui Marius.

— Primesc, Pietro — zise Marius mişcat — dar vei face ce-ţi voi spune eu.

— Eu sunt soldat şi vei fi comandant, răspunse acesta dând mâna cu cercetaşul. Porunceşte!

Marius zâmbi.

— Mii de pipe! mai întâi trebue să ne ocupăm de cal.

„Să căutăm ceva de mâncare pentru el, chiar dacă noi vom lipsi de aci câtăva vreme.

Apoi ne vom gândi la mijlocul de a libera pe Raimondo şi Zomba.

— Ascult şi mă supun! — cum zicea un papuas lui Frunte-de-bou.

„Dar cum ne înarmăm?

— Eu am revolverul, tu iei carabina. Ia şi cuţitul de vânătoare care este în oblâncul şelei.

Aşa făcură.

Găsiră şi un laţ pe care il împărţiră în două, legându-l de centură.

Marius duse calul în fundul unei depresiuni şi îi zise mângâindu-i coama:

— Stai aci, cuminte Misti!

„Mă duc să-ţi aduc ceva de mâncare.

— Şi de băut! — adăugă Pietro râzând.

— Adevărat! Plosca mea poate contine doi litri, dar acum e goală.

— O vom umplea cu apă!

„Vegetaţia asta nu creşte fără apă.

„Trebue să fie pe versantul opus.

Călătorii culeseră iarbă pentru cal făcând două grămezi mari.

Erau aşa de ocupaţi că nu auzeau şi nu vedeau nimic.

Deodată i se păru lui Marius că cineva îl chiamă.

Ascultă.

Nimic. Se apucă iar să tae iarbă când auzi din nou numele său. pronunţat uşor.

Prudent, fără sgomot, cercetașul scotoci prin ierburi cu revolverul în mână.

Pietro era acolo, la vre-o cinci pași.

Puse degetul pe buze în semn de tăcere.

Marius îl văzu ochind.

— Ce o fi ochind ?

Se auzi o detunătură.

— Asta e ! Acum avem pe mai multe zile.

Marius văzu mai încolo, întins pe pământ, un animal necunoscut.

Părea un urs, dar mult mai mic.

— Drace ! Bună lovitură de pușcă !

CAPITOLUL V

UN FOC IN INTUNERIC

— E mort ? — întrebă Pietro.

„Ei bine, să-l lăsăm aci.

„Să ne terminăm provizia de iarbă și apoi ne înapoiem să-l luăm.

„Unele bucăți din ele vor fi bune de mâncat.

„Vom face o friptură excelentă pe astă seară.

— Avem noroc ! Proviziile de carne uscată pe care le avem începuseră să se isprăvească.

Până seara, cei doi italieni se străduiră să adune cât mai mult nutreț, se aprovizionaseră cu apă, lemne de foc, curățiră și fripseră ursulețul.

Hotărâseră o expediție în lagărul banditilor chiar în noaptea aceia.

Pietro știa că Papuașii nu obicinuesc o pază prea mare în timpul nopței.

Increzător în siguranța refugiului său inaccesibil Frunte-de-bou nu lua prea multe precauții.

Se știa temut de toată lumea și nu credea că cineva s'ar fi încumetat să-l atace.

— E în stâncă o crăpătură care conduce pe o potecă în adăpostul or — zise Pietro.

— Dar când vom ajunge acolo ?

— Vom vedea dacă Papuașii dorm.

„Eu cunosc campamentul și voi putea găsi cortul în care zac prizonierii.

— Cât timp ne trebue până acolo ?

— Cred că o jumătate de oră.

Ai un ceasornic ?

— Da. Este al bietului Jean Bart.

— Foarte bine. Nu trebue să pornim înainte de ora zece.

„La ora asta, de obicei, sălbatecii dorm adânc.

— Ce nerăbdător sunt ! — zise Marius.

— Şi eu !

Pietro explică cercetaşului topografia locului, firea lui Frunte-de-bou, obiceiurile supuşilor lui.

Timpul trecu totuş.

Luna eşise.

Lumina aşa de bine că se putea vedea ora pe ceasornic.

— E zece ! — făcu Marius care ardea de nerbădare.

„Aidem ! nu mai pot sta !

Se ridicară şi legară calul de o stâncă.

Coborârăm cu precauţie şi refăcurăm drumul de peste zi.

Ajunşi în vale, pe stânga drumului, Pietro arătă crăpătura dintre stânci.

Putea trece pe acolo chiar un om călare.

Era tăiată piezis aşa că trebuia s'o cunoşti bine ca să ştii că se poate trece prin ea.

Timp de zece minute merseră fără sgomot şi fără o vorbă.

Deodată Pietro se opri.

Murmură :

— Uite colo. Fac de veghe !... E un foc acolo !

Marius privi printre stânci şi văzu în mijlocul unor forme conice, care erau corturile sălbatecilor. un foc aprins...

CAPITOLUL VI

UNUL CONTRA ZECE

— Focul papuașilor ! zise Marius.

Contrar obiceiurilor lor, ei vegheau.

Câtoeva clipe, italienii rămaseră perpexi.

Crezuseră că vor găsi pe Papuași adormiți și din contră, ei vegheau.

De ce ?

Marius nu se lăsă abătut.

Invățat cu aventurile, obstacolele îi măreau energia.

— Focul acela — murmură — un foc de vreascuri, fără putoere. Nu cred caPapuașii să vegheze.

— Dece ?

— Nu vedeți ? Focul abia arde.

Dacă ar fi cineva lângă el nu l-a rlăsa așa slab...

— Adevărat. Nu m'am gândit.

— Imi face impresia că santinelele au avut ordin să păzească dar au adormit.

— E foarte posibil.

— E momentul să intervenim.

— Lasă-mă să trec eu cel dintâi, — zise Pietro. — Eu cunosc campamentul.

„Ai să mă urmezi.

— Du-te în direcția în care speri să găsești cât mai repede pe cei doi prizonieri. Nu te pierd din vedere.

Această incursiune era foarte periculoasă.

Marius știa că va găsi acolo treizeci și șapte oameni armați afară de femei și tineri cari pot fi și ei de folos la o luptă.

La vreo douazeci de pași de primul cort. Marius atinse umărul lui Pietro care îl preceda.

— De unde bate vântul ?

— De ce ?

— Să nu ne simtă caii lor... dacă unul necheează toți vor sări...

— Ai dreptate. Nu știu...

— Așteaptă puțin.

Marius își umezi cu salivă un deget și îl scoase printr'o crăpătură.

Ori cât de ușor ar sufla vântul un deget umed îl simte. Partea udă și bătută de curent se răcește.

— Bine ! — zise Marius. Avem noroc.

„Vântul vine spre noi.

„Putem merge. Caii nu ne vor simți.

„Despre partea asta putem fi liniștiți.

— Ești extraordinar ! — zise Pietro. Toate le știi și la toate te gândești.

— Am obicinuința primejdiilor — răspunse Marius simplu.

Pietro porni în vârful picioarelor. Marius înainat la fel.

Noaptea era luminoasă.

Milioane de stele luceau pe cer și luna era magnifică.

Nu se auzea nici cel mai mic sgomot.

Singurele fiare din ițnutul acela erau nuami acei câinilupi, numiț dingo, care în noaptea asta nu urlau.

In tăcerea absolută, cel mai mic sgomot s'ar fi auzit.

Din corturile întunecoase se auzea u nsforăit sonor și felurit.

Marius și Pietro sperau ca prizonierii să nu doarmă.

Dacă erau deștepți puteau contribui mai bine și ei la liberare.

Se opriră în fața primulu icort.

Marius se aplecă la urechea lui Pietro :

— Cel mai mare cort e al lui Frunte-de-bou ?

— Da.

In acela mai scund sunt prizonierii ?

Cred că da .

— Dar nu ești sigur ?

„Dar focul propabil că e lângă acel care conține pe prizonieri.

— Așa cred și eu!

„Dacă santinelele păzesc lângă foc trebue să fie, aproape de obiectul de păzit!

— E probabil.

— Nu se vede nimic în întuneric.

— Dar dacă ei nu dorm ne vor vedea venind.

Târându-se în genuchi și în mâini, cei doi tineri se apropiau idn ce în ce de cort.

Se învârtiră în jurul cortului din stânga de unde se auzea un sforăit puternic.

Erau la cincizeci de metri de cortul central și de foc.

Le trebuiră aproape un sfert de oră, atât de înceată și de circumspectă le era înaintarea.

Nu mai erau acum decât la zece metri.

Stătură o clipă ascunși în umbra unui cort de unde nu eșea nici un zgomot.

Ceea ce văzură, îi ținti pe loc.

Lângă un mic perete făcut din bolovani, ședeau câtiva Papuași, la intrarea colibei.

Ghemuiți cu genuchi la gură, dormeau.

Focul, lângă ei nu mai era decât un maldăr de jeratic fără flacără, fără fum.

— Ce fel de ușe are?

Marius își simți bratul atins.

— Cei doi Papuași păzesc la ușa acestei colibe...

— E din frunze.

— De unde știi?

— Eu am construit-o.

— Sedeschide din afară?

— Da.

— Nu e închisă cu nici un zăvor?

— Ba da, cu o pârghie de lemn.

— In ce sens se manipulează?

— Și dinăuntru și din afară.

— Prizonieri or fi legați?

— E probabil.

— Foarte bine. Mă duc eu să-i desleg, de oarece trebue să mă vadă pe mine, care mă cunoaste.

„Dă-mi mie cuțitul și ia tu secura.

Făcură schimbul fără sgomot.

Planul nostru trebue modificat.

„Stai aci și supraveghează pe cei doi Papuaiș.

„Dacă se deșteaptă și se ridică cât sunt eu înăuntru îi ucizi unul după altul.

— Dar tabăra se va deștepta toată.

— N'are importanță. Numai să liberez eu pe ceilalți.

„Dă-mi secura. I-o voi da lui Raimondo, în timp ce Zomba va avea cuțitul. Astfel vom fi toți armați.

Pietro voi să obiecteze ceva.

Marius prevăzu întrebarea.

— Dacă se deșteaptă, va urma o mare zăpăceală.

„Noi vom fugi cât vom putea mai repede, lovind orbește în calea noastră.

„Inainte de a-și putea da seama de ce se întâmplă, noi vom fi departe.

„Luna, după cum ai văzut, nu luinează cărarea care duce spre locul nostru.

— Și după aceia?

— După aceia vom proceda după cum ne vor dicta împrejurările.

— E periculos!

— Nu putem face altfel. Nu ne putem gândi să ne reluăm caii înainte de a fi liberat pe Raimondo și Zomba.

„Ar fi prea mult sgomot.

— Să sperăm că santinelele nu se vor deștepta.

— Au aerul că dorm profund.

Aidem, așa dar! Eu mă duc și tu rămâi aci.

„Luna va lumina ușa și voi putea vedea închizătoarea.

— Când o vei ridica — explică venețianul — împinge puțin de la stânga la dreapta.

Va face mai puțin sgomot.

— Am înțeles!

In timp ce Pietro își lua carabina de pe umăr, gata să tragă, Marius continua să se târască ca un șarpe.

Unica sa preocupare era firește să nu facă sgomot.

Ajunse binișor la ușe, în fața Papuașilor care nu se mișcau.

Cercetașul se apropie.

Văzu închizătoarea.

O ridică așa cum îi spusese Pietro.

Apoi trase ușa.

Tânărul intră fără sgomot.

La lumina lunei, văzu pe Raimondo și Zomba, trnâtiți pe jos, cu ochii mari deschiși.

Nu dormeau și îl simțise intrând.

Marius îi liberă cu cuțitul tăindu-le frânghiile.

Le dete securea, șoptind :

— Ridicați-vă încet.

Unul după altul, ținându-și răsuflarea, eșiră tiptil.

Trecură printre cei doi Papuași care dormeau.

Marius avu o idee.

Se apropie binișor și luând puștile santinelelor, sprijintie de zid le dete lui Raimondo și Zomba.

Văzu că erau puști englezești cu repetiție de șase focuri.

O porniră încet.

Dar în acel moment, focul aproape stins aruncă o jerbă de scânetei și o flacără vie țâșni dintr'o parte a jarului.

Atunci cei doi Papuași se treziră.

Vrură să pună mâna pe puști.

Dar nu le găsiră.

Se ridicară cu strigăt.

— Foc ! — zise Marius lui Pietro.

Două detunături urmară.

Cei doi Papuași zăceau pe pământ.

— Fuga ! Fuga ! — strigă Marius.

Și printre corturile de unde se auezau acum strigăte, fu o cursă nebună a celor patru.

Reușiră să intre în defileul dintre stânci.

Pietro blestemă :

Fără acel câine blestemat ar fi scăpat înainte ca Papuașii dezorientați să-i urmărească.

In întuneric urmele lor ar fi fost greu de găsit.

Dar câinele acela le încurca toate socotelile.

Fugarii auziră o voce groasă strigând în englezește :

— Aci. Voxi, aci ! Vino aci să ne duci după ei !

— Frunte-de-Bou ! — scrâșni Pietro.

In urma lor se auzea acum un concert de voci și sgomot de copite...

— Repede, repede ! — îndemna Marius.

Curând fură, cu sufletul la gură pe platforma lor apărată.

— Du-te repede — zise Marius lui Zomba de leagă botul calului să nu necheze.

Zomba execută.

Cercetașii se îmbrățișară cu efuziune.

— Vom vedea când vin Papuașii fără ca ei să ne vadă.

Luna acum se ascunsese după munți.

Dar lumina stelelor era de ajuns spre a se vedea lămurit orice ființă ar fi apărut pe cărare.

— Iată-i! — zise Pietro.

Un lătrat de câine și strigăte furioase, pași grăbiți și lovituri de copite răsunau laolaltă.

Văzură câinele care preceda de departe oamenii, oprindu-se și mirosind pământul, apoi cățărându-se spre ei.

— Suntem descoperiți ! — zise Marius.

— Era ușor cu acest câine — zise Pietro. — Să-l ucid ?

— N'ai decât ! — răspunse Marius.

Venețianul luă pușca la ochi și trase.

Fără un urlet, trăsnit, animalul făcu un salt și căzu motolol pe cărare.

— Acum bandiții știu că nu vom scăpa în vânt gloanțele.

— Stau și se sfătuesc ! — observă Raimondo.

— Ne asediază, mi se pare !

— Dar la ziuă vor adopta altă tactică. Ne vor surprinde pe la spate o parte din ei, în timp ce alta ne va lovi pe aci.

CAPITOLUL VII

SALTUL MORȚEI

In vreme ce amicii erau în mare primejdie, Jean Bart, legat, își dădu seama că se află în mâinile unor bandiți.

Deși legat se găsea în posesia armelor și calului. Lațul cu care fusese legat atârna pe jos.

Atunci Ligurul dete calului pinteni puternici.

Calul se repezi ca o nălucă în direcția opusă aceleia luate de Raimondo, Marius și Zomba.

Jean Bart care avea mâinile libere apucase hățurile.

Gloanțele îi șuerau acum pe la urechi.

Toată banda galopa acum în urma lui.

Groaznica goană dura de o oră și caii tuturor începură să slăbească.

Cercetașul se găsi pe un platou foarte înalt.

Calu se opri deodată.

Era pe marginea unei prăpăstii.

Un pas și era moartea.

Acum Jean Bart era ținta gloanțelor urmăritorilor.

Ii veni o idee nebună, desperată.

Calul îi fu ucis sub el; trebui să sară jos.

Se refugie după cadavrul calului și cu o sforțare supraomenească legă lațul care atârna de un copac ce se apleca peste prăpastie.

Iși dădu drumul apoi în vid.

Tocmai ajunsese să pună piciorul pe o ișitură de stâncă ce se ivise pe la mijlocul prăpastiei, când văzu că banditii, cu un cuțit tăiau funia.

— Adio!

Jean Bart, cu gândul la amicii săi, închise ochii.

Simți o zdruncinătură și se simți oprit, teafăr și întreg.

Leșină de emoție.

Ce se întâmplase?

Citiți urmarea în fascicula No. 65 a

CELOR TREI CERCETAȘI

care apare Sâmbătă 30 Decembrie

Răscoala ocnașilor

Din „CEI TREI CERCETAŞI“ au apărut până acum:

No.

1 La voia întâmplării
2 Braţ de sânge
3 Ţara groazei
4 Boturile roşii
5 Lupta dela Kasba
6 Cecul de 5 Milioane
7 Rebelii din ţara apaşilor
8 Misterul Lacului Sacru
9 Cecul de foc
10 Vâltorile Cataractei
11 Lupta navală
12 Diverşii asasini
13 Goeleta fatală
14 Pluta rătăcită
15 Jungla tragică
16 Secta ştrangulatorilor
17 Piraţii din Tonkin
18 Pagoda însufleţită
19 Mina rătăcită
20 Conspiraţia induşilor
21 Creatorul de monştri
22 Tezaurul ocnaşilor
23 Ultimul deportat
24 Tunelul infernal
25 Un „Palace“ în gheţari
26 Insula Paştelui
27 „Glasul din stâncă“
28 Prizoniera Patagonilor
29 Strâmtoarea Magellan
30 Demonul Pampasului
31 Calul înstelat

No.

32 Răsbunarea lui Icarahy
33 Revanşa Cercetaşilor
34 Misterul măştii roşii
35 Taurul furios
36 Mortul viu
37 Caravana blestemată
38 Deşertul Camapuan
39 Diamantul furat
40 Pădurea misterioasă
41 Saltul morţii
42 Câmpul morţii
43 Jefuitorii din Peru
44 Cele 3 capete în zăpadă
45 Groaza Siberiană
46 Pelerindele negre
47 Sania infernală
48 Maşina de tăiat capete
49 Tango-ul lui Zomba
50 Atacul aerian
51 Templul misterios
52 Cascada fără fund
53 Pigmeii înfometaţi
54 Pădurea în flăcări
55 Elefantul albastru
56 Cursa sângeroasă
57 Pământul tremură
58 Misterul lacului
59 Fluviul blestemat
60 Regele furtunilor
61 Trădătorul demascat
62 Aventura diu Londra
63 Triumful celor trei

La „CEI TREI CERCETAŞI“ se pot face şi abonamente în felul următor:

Pentru 10 numere 45 lei
„ 20 „ 80 „
„ 30 „ 120 „

Costul abonamentelor se trimite prin mandat poştal, sau se achită la ghişeele ziarului Universul.

BIBLIOTECA [illegible] PERSONAL

Ce ziar să citim ?

Nu există nimeni care să nu citească un ziar, pentru că un ziar este hrana sufletească de fiecare zi a omului.

Ziarul pune în curent pe cetăţean cu tot ce se petrece în oraşul lui, în lumea întreagă; şi tot el îl informează de tot ce-l interesează, imprimându-i şi anumite directive — bune sau rele — după cum înţelege să-şi facă datoria către cititorii săi. Trebue deci multă băgare de seamă în alegerea ziarului pe care trebue să-l citim, fiindcă el trebue să fie, înainte de toate, obiectiv adică să trateze absolut cinstit, fără ură şi fără părtinire toate chestiunile.

Care este ziarul care îndeplineşte această esenţială condiţie ? **UNIVERSUL**

UNIVERSUL este gazeta ce-şi informează complect şi repede cititorii.

Care este ziarul ce prin scriitori de valoare şi de competinţă se ocupă de toate chestiunile ?

„UNIVERSUL"

În care ziar cititorul de orice ramură de activitate socială, poate găsi tratarea şi deslegarea problemelor ce-l interesează ? în **„Universul"**

Unde-şi găsesc sprijinul cei obidiţi şi nedreptăţiţi, şi înfierarea celor cari calcă legile şi drepturile altora ? în **„Universul"**

În **„Universul"** agricultura, comerţul, industria, armata, şcoala şi biserica au pagini întregi consacrate.

Aşa, dar, care este ziarul bine scris, cinstit redactat şi repede informat ?

„UNIVERSUL"

Citiţi dar toţi : ziarul „UNIVERSUL"

16 Pagini EXEMPLARUL 16 Pagini

UNIVERSUL

JEAN DE LA HIRE

Cei trei cercetaşi

REVISTĂ DE AVENTURI EXTRAORDINARE
APARE SĂPTAMÂNAL SÂMBĂTA

TIPOGRAFIA ZIARULUI „UNIVERSUL" BUCUREŞTI